

दानिएलको पुस्तक - संख्या पाँच

सत्तरी वर्षहरू

Jeff Pippenger

2023-11-29

यहोयाकीम यहूदाका अन्तिम तीन राजाहरूमध्ये पहिलो थिए, र जब उनी बेबिलोनीहरूद्वारा पराजित भए, तब दक्षिणी राज्यका लागि सत्तरी वर्षको दासत्व आरम्भ भयो। ती सत्तरी वर्षहरूले बाइबलीय भविष्यवाणीको पहिलो राज्य, अर्थात् बेबिलोनले शासन गर्ने समयावधिलाई चिन्हित गर्दछ। यशैया अध्याय तेइसमा, टायरकी वेश्या प्रतीकात्मक सत्तरी वर्षसम्म बिसिनेथिई, जसलाई भविष्यसूचक रूपमा एक राजाका दिनहरू भनेर चिनाइएको थियो। बाइबलीय भविष्यवाणीमा राजा भनेको एक राज्य हो, र बाइबलीय भविष्यवाणीको एकमात्र त्यस्तो राज्यका दिनहरू, जुन सत्तरी वर्षबराबर भएका थिए, बेबिलोन नै थियो।

त्यो इतिहासको अवधिमा, टायरकी वेश्या, जसले पापासत्तालाई प्रतिनिधित्व गर्छ, बिसिइनेथिई। प्रतीकात्मक सत्तरी वर्षको अन्त्यमा, ऊ सम्झिइनेथिई र निस्केर पृथ्वीका सबै राज्यहरूसँग व्यभिचार गर्न जानेथिई। आत्मिक व्यभिचार भनेको चर्च र राज्यको संयोजनबाट उत्पन्न हुने अवैध सम्बन्ध हो। प्रतीकात्मक सत्तरी वर्षको अन्त्यमा, पापासत्ता संयुक्त राष्ट्रसंघसँग सम्बन्धमा प्रवेश गर्नेथियो, जसलाई ती सबै राजाहरूले प्रतिनिधित्व गर्छन्, जससँग टायरकी वेश्याले प्रतीकात्मक सत्तरी वर्षको अन्त्यमा व्यभिचार गर्छ। प्रतीकात्मक सत्तरी वर्षको अवधिमा शासन गर्ने राज्य संयुक्त राज्य अमेरिका हो, अर्थात् दुई सिङ भएको पृथ्वीको जनावर।

दानिएलका अध्याय एकदेखि पाँचसम्मले बाबेलका सत्तरी वर्षको इतिहासको रूपरेखा प्रस्तुत गर्छन्, र यसकारण ती अध्यायहरूले पृथ्वीका जनावरका दुवै सीङहरूको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। अध्याय चार र पाँचले बाबेलका पहिलो र अन्तिम राजाहरूलाई पहिचान गर्छन्, र ती दुई अध्यायहरूले संयुक्त रूपमा पृथ्वीका जनावर र त्यसका दुई सीङहरूको इतिहासलाई पहिचान गर्छन्। ती दुई सीङहरूको न्याय, र स्वयं पृथ्वीका जनावरको न्याय पनि, पहिलो राजा र अन्तिम राजाको न्यायद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। नबूकदनेसरको न्याय “सात समय” का लागि निर्वासन थियो, जब ऊ पच्चीस सय बीस दिनसम्म घाँस र शीतमा एक जङ्गली जनावरझैँ बस्यो। बेलशज्जरको न्याय भित्तामा लेखिएको थियो, र पच्चीस सय बीस संख्यासँग समीकृत गरिएको थियो; यसरी यसले पृथ्वीका जनावर र त्यसका दुई सीङहरूको न्याय लैव्यवस्था छब्बीसका “सात समय” द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ भन्ने पहिचान गराउँछ। यो दुई राजाहरूको साक्षीमा आधारित छ, र ती दुई साक्षीहरूले पहिलो र अन्तिमलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

“सात समय” एडभेन्टवादका लागि ठेस लाग्ने ढुङ्गा हो, र यसकारण यसलाई चित्र सकिँदैन, यद्यपि त्यो त्यहाँ स्पष्ट रूपमा उपस्थित छ—ती व्यक्तिहरूका लागि जो हेर्न इच्छुक छन्। यो सत्तरी वर्षसम्म राज्य गर्ने राष्ट्र (बेबिलोन) माथिको न्यायको प्रतीक हो, र सत्तरी प्रतीकात्मक वर्षसम्म राज्य गर्ने राज्य माथिको न्यायको पनि प्रतीक हो। जब विलियम मिलरले लैव्यवस्था छब्बीसको “सात समय” सम्बन्धी आफ्नो बुझाइ प्रस्तुत गरे, उनले दानियल अध्याय चारमा नबूकदनेसरले पशुजस्तै भएर बिताएका दुई हजार पाँच सय बीस दिनलाई लैव्यवस्था छब्बीसको “सात समय” लाई समर्थन गर्ने भविष्यसूचक साक्षीहरूमध्ये एकको रूपमा प्रयोग गरे। “सात समय” जकरिया अध्याय चारमा आधारशिला र शिरोशिला दुवै हो। येशू, सिस्टर ह्वाइट, यशैया र पत्रुसले यसलाई कुनाको शिर बन्ने ढुङ्गाको रूपमा चिनाउँछन्। यो बाइबलीय भविष्यवाणीको मुकुटमणि सिद्धान्त हो, यद्यपि तेस्रो स्वर्गदूतका सन्देशवाहक हुँ भनी दाबी गर्नेहरूका लागि यो मूलतः अदृश्य नै रहेको छ।

जब हामी दानिएलको पुस्तकका पहिलो छ अध्यायहरूलाई विचार गर्न थाल्छौं, सुरुदेखि नै “सात काल” को पहिचान गरिएको छ भन्ने कुरा बुझ्नु महत्त्वपूर्ण हुन्छ। जब यहोयाकीमलाई बाबेलले पराजित गर्‍यो, तब सत्तरी वर्षको बन्दीवास आरम्भ भयो। इतिहासवृत्तको पुस्तकले तिनीहरूलाई किन सत्तरी वर्षका लागि बन्दी बनाइयो भन्ने कुरा स्पष्ट गर्दछ।

सिदकियाह राजा हुन आरम्भ गर्दा एक्काइस वर्षका थिए, र उनले यरूशलेममा एघार वर्ष राज्य गरे। अनि उनले परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरको दृष्टिमा दुष्ट ठहरिने काम गरे, र परमप्रभुको मुखबाट बोल्ने अगमवक्ता यर्मियाहको सामु आफूलाई नम्र तुल्याएनन्। अनि उनले राजा नबूकदनेस्सरसँग पनि विद्रोह गरे, जसले उनलाई परमेश्वरको नाउँमा शपथ खुवाएको थियो; तर उनले आफ्नो घाँटी कठोर बनाए, र इस्राएलका परमप्रभु परमेश्वरतर्फ फर्कन नमान्ने गरी आफ्नो हृदय कठोर पारे। यसबाहेक, पूजाहारीहरूका सबै प्रधानहरू र प्रजाले पनि जातिहरूका सबै घृणित कामहरूअनुसार अत्यन्त धेरै अपराध गरे; र यरूशलेममा उहाँले पवित्र ठहराउनुभएको परमप्रभुको भवनलाई अशुद्ध पारे। अनि तिनीहरूका पुर्खाहरूका परमप्रभु परमेश्वरले आफ्ना दूतहरूद्वारा तिनीहरूका पटक-पटक सन्देश पठाउनुभयो, किनकि उहाँलाई आफ्ना प्रजा र आफ्ना वासस्थानमाथि दया थियो। तर तिनीहरूले परमेश्वरका दूतहरूको ठट्टा गरे, उहाँका वचनहरूलाई तुच्छ ठाने, र उहाँका अगमवक्ताहरूलाई दुर्व्यवहार गरे, यहाँसम्म कि परमप्रभुको क्रोध उहाँका प्रजामाथि यस्तोरी उठ्यो कि कुनै उपचार बाँकी रहेन। यसकारण उहाँले तिनीहरूमाथि कल्दीहरूका राजालाई ल्याउनुभयो, जसले तिनीहरूका जवानहरूलाई तिनीहरूकै पवित्रस्थानको भवनमा तरबारले मारिदियो, र जवान पुरुष वा कुमारी, वृद्ध वा उमेरले कुप्रीएको मानिस—कसैमाथि पनि दया गरेन; उहाँले तिनीहरू सबैलाई त्यसकै हातमा सुम्पिदिनुभयो। अनि परमेश्वरको भवनका सबै भाँडाकुँडा, ठूला र साना, परमप्रभुको भवनका धनसम्पत्ति, राजा र उसका भारदारहरूका धनसम्पत्ति—यी सबै उसले बाबेलमा लग्यो। अनि तिनीहरूले परमेश्वरको भवन जलाइदिए, यरूशलेमको पर्खाल भत्काइदिए, त्यसका सबै राजमहलहरूलाई आगोले जलाइदिए, र त्यसका सबै सुन्दर सामग्री नष्ट गरिदिए। अनि तरबारबाट बाँचेका मानिसहरूलाई उसले बाबेलमा कैदी बनाएर लग्यो; जहाँ फारसको राज्यको प्रभुत्व आरम्भ नभएसम्म तिनीहरू उसलाई र उसका छोराहरूलाई सेवा गर्दै रहे। यो यर्मियाहको मुखद्वारा भनिएको परमप्रभुको वचन पूरा होस् भनेर भयो, जबसम्म भूमि आफ्ना विश्राम-दिनहरूमा आनन्दित भएन; किनकि जति समय त्यो उजाड रह्यो, त्यति समय त्यसले विश्राम मान्यो, सत्तरी वर्ष पूरा गर्नलाई। अब फारसका राजा कोरेशको पहिलो वर्षमा, यर्मियाहको मुखद्वारा भनिएको परमप्रभुको वचन पूरा होस् भनेर, परमप्रभुले फारसका राजा कोरेशको आत्मालाई उत्तेजित पार्नुभयो, जसले आफ्नो सारा राज्यभरि यो घोषणा गराए, र यसलाई लिखित रूपमा पनि जारी गरे, यसो भन्दै: “फारसका राजा कोरेश यसो भन्दछन्, स्वर्गका परमेश्वर परमप्रभुले पृथ्वीका सबै राज्यहरू मलाई दिनुभएको छ; र उहाँले मलाई यहूदामा रहेको यरूशलेममा उहाँका लागि एउटा भवन निर्माण गर्न आज्ञा गर्नुभएको छ। उहाँका सबै प्रजामध्ये तिमीहरूमा को छ? परमप्रभु उसका परमेश्वर उसँग रहून्, र त्यो माथि जाओस्।” २ इतिहास ३६:११-२३।

दासत्वमा बिताएका सत्तरी वर्षहरू यर्मियाको वचन पूरा गर्नका लागि थिए, “जबसम्म भूमिले आफ्ना विश्रामदिनहरू उपभोग गरेकी नथिई; किनकि जति समयसम्म त्यो उजाड परिरही, त्यति समयसम्म त्यसले विश्राम मानिरही।” इतिहासको पुस्तकमा हामीले उद्धृत गरिरहेको पद बाहेक, परमेश्वरको वचनमा भूमिले आफ्ना विश्रामदिनहरू “उपभोग” गरेको भनी उल्लेख गर्ने केवल एउटै अंश छ। त्यो अंश लेवीव्यवस्था अध्याय पच्चीस र छब्बीसमा छ। अध्याय पच्चीसले भूमिलाई आफ्नो विश्रामको शबाथ उपभोग गर्न कसरी दिनुपर्ने हो भन्ने निर्देशन दिन्छ, र अध्याय छब्बीसले यदि ती करारसम्बन्धी निर्देशनहरू पालन गरिएनन् भने “सात गुणा” को श्रापको रूपरेखा प्रस्तुत गर्दछ।

यहोयाकीमको नियतिले बन्दीगृहको आरम्भलाई चिह्नित गर्‍यो, जुन दानिएलले नवौँ अध्यायमा मोशाको “श्राप” र “शपथ” भनेको कुराको एक तत्त्व हो। दानिएलले “सात पल्ट” को श्रापलाई बुझेका थिए, किनकि उनले नवौँ अध्यायमा साक्ष्य दिन्छन् कि यर्मियाको सत्तरी-वर्षीय भविष्यवाणीको आफ्नो अध्ययनद्वारा नै उनले परमेश्वरका जनहरू बाबेलमा कति वर्ष दासत्वमा रहनेछन् भन्ने वर्षहरूको संख्या बुझे।

उनको राज्यको पहिलो वर्षमा म, दानिएलले, पुस्तकहरूद्वारा ती वर्षहरूको संख्या बुझें, जसको विषयमा यरूशलेमको उजाडपनमा सत्तरी वर्ष पूरा हुनेछन् भनी परमप्रभुको वचन अगमवक्ता यर्मियाहकहाँ आएको थियो। दानिएल ९:२।

दानिएलले ती सत्तरी वर्षहरू “पुस्तकहरूद्वारा” बुझेका थिए, केवल यर्मियाको पुस्तकद्वारा मात्र होइन। उनले बुझेको अर्को पुस्तक मोशाका लेखहरू थियो, किनकि आफ्नो प्रार्थनामा उनले सत्तरी वर्षको दासत्वको “श्राप” नै मोशाको

“शपथ” भएको छ भनी पहिचान गर्छन्। दानिएल अध्याय नौमा “शपथ” भनेर अनुवाद गरिएको शब्द नै लेवीव्यवस्था छब्बीसमा “सात पटक” भनेर अनुवाद गरिएको उही शब्द हो। बाबेलमा यहूदाको सत्तरी वर्षको बन्दीवास “सात पटक” को श्रापको परिपूर्ति थियो, चाहे कुनै आधुनिक धर्मशास्त्रीले जे तर्क गरे पनि। यो दिउँसैझैँ छर्लङ्ग छ, तर केवल त्यतिखेर मात्र जब तपाईँ हेर्न इच्छुक हुनुहुन्छ।

अनि परमप्रभुले सानै पर्वतमा मोशासँग बोल्नुभयो, यसो भन्दै, इस्राएलका सन्तानहरूलाई भन, र तिनीहरूलाई यसो भन: जब तिमीहरू त्यो देशमा प्रवेश गर्नेछौ, जुन म तिमीहरूलाई दिन्छु, तब त्यस देशले परमप्रभुको निम्ति शबाथ मान्नेछ। छ वर्षसम्म तँले आफ्नो खेतमा बीउ छर्नेछस्, र छ वर्षसम्म तँले आफ्नो दाखबारी छाँट्नेछस्, र त्यसका फलहरू बटुल्नेछस्; तर सातौँ वर्षमा देशको निम्ति पूर्ण विश्रामको शबाथ हुनेछ, परमप्रभुको निम्ति शबाथ: तँले न आफ्नो खेतमा बीउ छर्नु, न आफ्नो दाखबारी छाँट्नु। तेरो कटनीबाट आफैँ उम्रेको अन्न तँले नकाट्नु, र तँले नछाँटेको दाखलताको अङ्गुर पनि नभेला पार्नु; किनकि त्यो देशको निम्ति विश्रामको वर्ष हो। अनि देशको शबाथको उपज तिमीहरूका निम्ति भोजन हुनेछ; तेरो निम्ति, र तेरो दासको निम्ति, र तेरी दासीको निम्ति, र तेरो ज्यालादार सेवकको निम्ति, र तँसँग बसोबास गर्ने परदेशीको निम्ति, अनि तेरा गाईवस्तुका निम्ति, र तेरो देशमा भएका वन्यजन्तुहरूका निम्ति पनि, त्यसका सबै उपज भोजन हुनेछन्। अनि तँले आफ्ना निम्ति वर्षका सात शबाथ गनू, अर्थात् सात पटक सात वर्ष; र वर्षका ती सात शबाथहरूको अवधि उनन्चास वर्ष हुनेछ। तब सातौँ महिनाको दशौँ दिनमा, प्रायश्चित्तको दिनमा, तँले जुबिलीको तुरही बजाउन लगाउनु; तिमीहरूले आफ्नो सारा देशभरि तुरही बजाउनु। लेवीव्यवस्था २५:१-९।

भूमिलाई विश्राम दिनेबारेका निर्देशनहरूमा यो कुरा देख्नु महत्त्वपूर्ण छ कि भूमिमा छ वर्ष काम गर्ने र एक वर्ष त्यसलाई विश्राम दिन दिने सात चक्रहरू उनन्चासौँ वर्षसम्म निरन्तर रहन्थे, जुन समयमा सात वर्षका सात चक्रहरूको परिपूर्तिलाई चिनाउने जुबिली मनाइनु पर्ने थियो। देख्नुपर्ने निर्णायक बुँदा यो हो कि जुबिलीको तुरही प्रायश्चित्तको दिनमा बजाइनु पर्ने थियो; यसरी यसले यो जनाउँछ कि जब प्रतिरूपात्मक प्रायश्चित्तको दिन २२ अक्टोबर, १८४४ मा आरम्भ भयो, तब “सात समय” को चक्रलाई प्रतिनिधित्व गर्ने जुबिलीको तुरही त्यसैबेला बजाइनु पर्ने थियो। ६७७ ईसा पूर्वमा मनश्शे बाबेलमा लगिएपछि आरम्भ भएको “सात समय” ले दुई हजार पाँच सय बीस वर्षलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, जसको समापन प्रतिरूपात्मक प्रायश्चित्तको दिनमा भयो। यो सम्बन्ध केवल तिनीहरूले मात्र छुटाउनेछन् जो देख्न अनिच्छुक छन्। “सात समय” को चक्र तेइस सय वर्षसँग सम्बन्धित छ।

यो पनि देख्नु महत्त्वपूर्ण छ कि लैव्यवस्था पच्चीसका पहिलो नौ पदहरूको करारसम्बन्धी निर्देशनहरूभित्र परमेश्वरको वचनमा पाइने “एक दिन बराबर एक वर्ष” भन्ने सिद्धान्तको अत्यन्तै गहन उदाहरण निहित छ। धर्मशास्त्रीहरूले बगाललाई बेबिलोनी दाखमद्यले मतवाला बनाइराख्न उछाल्ने कपोलकल्पित कथाहरूको थाल यही हो कि अध्याय छब्बीसमा उल्लिखित “सात समय” को न्याय, “सात समय” भनेर अनुवाद गरिएको हिब्रू शब्दको अर्थबारे गरिएको एउटा गलत बुझाइ हो। त्यो तर्क सत्य होइन। उक्त शब्दको हिब्रू अर्थभित्रै त्यसलाई संख्यात्मक रूपमा लागू गर्ने औचित्य यसको परिभाषाभित्र पूर्ण रूपमा समाविष्ट छ; तर तिनीहरूको त्रुटिपूर्ण तर्क—जसलाई तिनीहरूले हिब्रू व्याकरणसम्बन्धी आफ्नै घोषित विशेषज्ञतामा आधारित भ्रामक पूर्वधारणामाथि टेवा दिएर उठाएका छन्—वास्तवमा केवल विषयान्तर गराउने तर्क मात्र हो।

अध्याय छब्बीसमा “सात पल्ट” को रूपमा प्रस्तुत गरिएको न्यायलाई त्यस खण्डको सन्दर्भद्वारा नै चिनिन्छ, कुनै आधुनिककालीन धर्मशास्त्रीहरूले हिब्रू भाषालाई तोडमरोड गरेर होइन। विलियम मिलरले हिब्रू भाषासम्बन्धी कुनै सन्दर्भ बिना नै आफ्नो निष्कर्ष निर्माण गरे, र प्रेरणाले उनको समझाइ सही भएको भनी अनुमोदन गर्‍यो। स्वर्गदूतहरूले उनको समझाइलाई “सात पल्ट” को न्याय रहेको अध्यायको सन्दर्भको आधारमा मार्गदर्शन गरे, हिब्रू भाषाको आधारमा होइन।

पच्चीसौँ अध्यायको सन्दर्भ त्यो स्थान हो जहाँ करारसम्बन्धी निर्देशनहरू पहिचान गरिएका छन्, र त्यसपछि छब्बीसौँ अध्यायले ती करारसम्बन्धी निर्देशनहरू पालन गर्नेहरूका लागि प्रतिज्ञात आशिष् प्रदान गर्छ, र त्यसपश्चात् ती निर्देशनहरूको अवज्ञाका लागि दानियलले “मूशाको श्राप” भनी उल्लेख गरेको कुरालाई पहिचान गर्छ।

सन्दर्भ बाइबलको भविष्यवाणीमा एक दिन-बराबर-एक वर्षको सिद्धान्तको विषय हो। लेवीव्यवस्था पच्चीसका ती आरम्भिक पदहरूले बाइबलको भविष्यवाणीमा एक दिनले एक वर्षलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ भनी पहिचान गराउँछन्। प्रस्थानको पुस्तकमा, मोशाले मानिस र पशुका लागि सातौँ-दिनको विश्रामदिनको विश्राम, र भूमिका लागि सातौँ-वर्षको विश्रामको सम्बन्धलाई स्पष्ट रूपमा पहिचान गराउँछन्।

छ वर्षसम्म तैले आफ्नो भूमिमा बीउ छर्नु, र त्यसका फलहरू बटुल्नु; तर सातौँ वर्षमा त्यसलाई विश्राम गर्न दिई त्यत्तिकै छोडिदिनु, ताकि तेरा प्रजाका गरिबहरूले खान सकून्; र उनीहरूले जे छोड्छन्, त्यो खेतका जनावरहरूले खाऊन्। त्यसै प्रकार तैले आफ्नो दाखबारी र आफ्नो जैतूनबारीसँग पनि गर्नु। छ दिनसम्म तैले आफ्नो काम गर्नु, तर सातौँ दिनमा विश्राम गर्नु; ताकि तेरो गोरु र तेरो गधा विश्राम पाऊन्, र तेरी दासीको छोरो तथा परदेशीले पनि ताजगी पाऊन्। प्रस्थान 23:10-12.

तीनवटा पदभिन्न मानिस र पशुहरूका लागि विश्रामको एक दिन भूमिका लागि विश्रामको एक वर्षसँग समतुल्य ठहरिन्छ भन्ने कुरा पहिचान गर्न सकिन्छ। लेवीहरूको पुस्तक अध्याय पच्चीसका पहिलो पाँच पदहरूमा हामी प्रस्थानको पुस्तक अध्याय बीस, पद ८ देखि ११ सम्मको सबैको आज्ञासँग उही व्याकरणिक संरचना पाउँछौं।

परमप्रभुले सीनै पर्वतमा मोशासँग भन्नुभयो, “इसाएलका सन्तानहरूलाई भन, तिनीहरूलाई यसो भन: जब तिमीहरू त्यस देशमा प्रवेश गर्नेछौ, जुन म तिमीहरूलाई दिन्छु, तब त्यस देशले परमप्रभुको निम्ति एक विश्राम-दिन मान्नेछ। छ वर्षसम्म तिमीले आफ्नो खेतमा बीउ छर्नेछौ, र छ वर्षसम्म तिमीले आफ्नो दाखबारी छाँट्नेछौ, र त्यसको फल बटुल्नेछौ; तर सातौँ वर्षमा त्यस देशका निम्ति पूर्ण विश्रामको एक विश्राम-दिन हुनेछ, परमप्रभुको निम्ति एक विश्राम-दिन: तिमीले न आफ्नो खेतमा बीउ छर्नु, न आफ्नो दाखबारी छाँट्नु। तिमी कटनीबाट आफैं उम्रेको अन्न तिमीले नकाट्नु, न छाँटिएको नभएको आफ्नो दाखलताको अङ्गुर बटुल्नु; किनकि त्यो देशका निम्ति विश्रामको वर्ष हो।” लेवीव्यवस्था २५:१-५।

विश्रामदिनलाई स्मरण गर, त्यसलाई पवित्र मान्। छ दिनसम्म तैले परिश्रम गर्नेछस्, र आफ्ना सबै काम गर्नेछस्; तर सातौँ दिन परमप्रभु तेरा परमेश्वरको विश्रामदिन हो; त्यस दिन तैले कुनै काम गर्नु हुँदैन—न तैले, न तेरो छोरो, न तेरी छोरी, न तेरो पुरुष-दास, न तेरी दासी, न तेरा गाईवस्तु, न तेरा ढोकाभित्र बसोबास गर्ने परदेशीले। किनकि छ दिनमा परमप्रभुले आकाश र पृथ्वी, समुद्र, र तिनमा भएका सबै कुरा बनाउनुभयो, र सातौँ दिन विश्राम गर्नुभयो; यसकारण परमप्रभुले विश्रामदिनलाई आशीष दिनुभयो, र त्यसलाई पवित्र ठहराउनुभयो। प्रस्थान 20:8-11।

यी दुई शबाथसम्बन्धी आज्ञाहरूले मिलेर लेवीव्यवस्था पच्चीस र छब्बीसको सन्दर्भ पहिचान गराउँछन्। पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति एकसाथ ल्याइएका तिनीहरूले यो साक्षी दिन्छन् कि “छ दिनसम्म तैले परिश्रम गर्नेछस्, र आफ्नो सबै काम गर्नेछस्,” र “छ वर्षसम्म तैले आफ्नो खेतमा बीउ छर्नेछस्, र छ वर्षसम्म तैले आफ्नो दाखबारी छाँट्नेछस्, र त्यसको फल बटुल्नेछस्।” “तर सातौँ दिन परमप्रभु तेरा परमेश्वरको शबाथ हो,” र “सातौँ वर्ष भूमिको निम्ति विश्रामको शबाथ, परमप्रभुको निम्ति शबाथ हुनेछ।”

“सातौँ” भनेर अनुवाद गरिएका ती दुवै शब्दहरू—चाहे त्यो मानिसहरूका लागि भएको शबाथसम्बन्धी आज्ञामा होस् वा भूमिको लागि भएको शबाथमा—लेवीव्यवस्था अध्याय छब्बीसमा “सात पटक” भनेर अनुवाद गरिएको उही हिब्रू शब्द हुन्। लेवीव्यवस्था अध्याय पच्चीस र छब्बीसको प्रसङ्ग बाइबलका भविष्यवाणीहरूमा एक दिनले एक वर्षलाई जनाउँछ भन्ने भविष्यवाणीसम्बन्धी नियमभित्र स्थापित गरिएको छ। त्यत्तिकै महत्त्वपूर्ण पहिलो उल्लेखको भविष्यवाणीसम्बन्धी नियम पनि हो।

यी दुई अध्यायहरूमा सर्वप्रथम उल्लेख गरिएको कुरा दिन-बराबर-एक-वर्ष सिद्धान्त हो। विलियम मिलरलाई गब्रिएल तथा अन्य स्वर्गदूतहरूले लेवीव्यवस्थामा उल्लेखित “सात समय”लाई दुई हजार पाँच सय बीस वर्षको प्रतीक भनी पहिचान गर्न अगुवाइ गरे, र यो ती अध्यायहरूको प्रसङ्गसँग पूर्णतः सहमत छ; उक्त प्रसङ्ग भने अध्याय पच्चीसका प्रारम्भिक पाँच पदहरूमा प्रस्तुत गरिएको दिन-बराबर-एक-वर्ष सिद्धान्त नै हो।

जब इतिहासवृत्तका लेखकले बेबिलोनलाई यहूदाको दक्षिणी राज्यलाई बन्धुवाइमा लैजान अनुमति किन दिइयो भन्ने कारण पहिचान गरे, उनले भने कि त्यो भूमिले आफ्नो शबाथीय विश्राम भोग्न पाओस् भनेर थियो। परमेश्वरको वचनमा भूमिले विश्राम भोग्ने कुरा उल्लेख भएको अर्को मात्र स्थान लैव्यव्यवस्था अध्याय पच्चीस र छब्बीसमा पाइन्छ। बेबिलोनले बाइबलीय भविष्यवाणीको पहिलो राज्यका रूपमा राज्य गरेको सत्तरी वर्षले पृथ्वीको पशुले बाइबलीय भविष्यवाणीको छैटौँ राज्यका रूपमा राज्य गर्ने सांकेतिक वर्षहरू मात्र प्रस्तुत गर्दैन, तर ती सत्तरी वर्ष मोशाको श्रापका “सात पल्ट” को प्रत्यक्ष सन्दर्भ पनि हुन्।

जब हामी दानिएलका पहिलो छ अध्यायहरूमा प्रतिपादित भविष्यवाणीहरूको अध्ययन गर्न थाल्छौं, तब “सात समय” को श्राप, साथै “सात समय” को आशिष, ती प्रत्येक अध्यायको एक अनिवार्य तत्त्व हो भन्ने कुरा जान्नु अत्यावश्यक हुन्छ।

यो पनि स्मरण गर्न महत्त्वपूर्ण छ कि सात वर्षका सात चक्रहरूको चक्र सातौँ महिनाको दशौँ दिन, अर्थात् प्रायश्चित्तको दिनमा, जुबिलीको तुरही फुकाइएर चिह्नित गरिन्छ। यो तथ्यले “सात समय” लाई दानिएल अध्याय आठको चौधौँ पदका तेइस सय दिनहरूसँग बाँध्दछ। यो पनि स्मरण गर्न महत्त्वपूर्ण छ कि एउटा भविष्यसूचक वर्ष तीन सय साठी दिनको हुन्छ, र यदि “सात समय” का लागि तीन सय साठी दिन बारम्बार जोडियो भने, त्यसको योग पच्चीस सय बीस दिन हुन्छ।

जब दानियलले यर्मियाले निर्दिष्ट गरेका वर्षहरूको संख्या पुस्तकहरूद्वारा बुझे, तब उसले यस्तो प्रार्थना आरम्भ गर्‍यो जसले पश्चात्तापको प्रतिक्रियाका प्रत्येक तत्त्वलाई सम्बोधन गर्छ, जुन परमेश्वरका मानिसहरू कहिल्यै शत्रुको देशमा आफूहरू बन्दी छन् भन्ने वास्तविकताप्रति जागृत भएमा आवश्यक ठहरिएको छ। दानियलको लेवीयव्यवस्था छब्बीसको प्रार्थनाको अन्त्यमा, गब्रिएल दानियललाई उसले “सुनेको” दर्शन—तेइस सय दिनको दर्शन—को समझ दिन प्रकट भयो। गब्रिएलले दानियललाई यसरी जानकारी गराउँदै आरम्भ गर्‍यो कि सत्तरी हप्ता दानियलका मानिसहरूका लागि “निर्धारित” गरिएका थिए।

तिम्रा जनता र तिम्रो पवित्र सहरमाथि सत्तरी हप्ताहरू तोकिएका छन्—अपराधको अन्त गर्न, पापहरूको समाप्ति गर्न, अधर्मको प्रायश्चित्त गर्न, अनन्त धार्मिकता ल्याउन, दर्शन र अगमवाणीलाई मोहोरबन्द गर्न, र अति पवित्रलाई अभिषेक गर्न। दानिएल ९:२४.

यस पदमा “निर्धारित” भनेर अनुवाद गरिएको शब्दको अर्थ “छाँटिएको” हो, र यसैले यसको अर्थ तेइस सय दिनबाट सत्तरी हप्ता छाँटिनु थियो भन्ने हुन्छ। ईसा पूर्व ४५७ मा जारी गरिएको तेस्रो आज्ञादेखि आरम्भ गरेर, दानिएलका मानिसहरूले परीक्षाकालका सत्तरी भविष्यवाणीगत हप्ताहरू पाउने थिए। सत्तरी भविष्यवाणीगत हप्ता चार सय नब्बे वर्ष बराबर हुन्छ। तेस्रो आज्ञापश्चात् चार सय नब्बे वर्षपछि, प्राचीन इस्राएलले सन् ३४ मा स्तिफनसलाई ढुंगाले हानेर मार्ने थियो, र तिनीहरू परमेश्वरबाट पूर्णतः विच्छेद गरिने थिए।

तीनवटा आज्ञाहरूअगाडिको बन्धुवास, जसले परीक्षाकालका चार सय नब्बे वर्षको आरम्भबिन्दु पहिचान गर्दछ, सत्तरी वर्षको थियो। ती सत्तरी वर्षहरू भूमि प्राचीन इस्राएलले कहिल्यै पूरा नगरेका शबाथका विश्रामहरू भोग्न पाओस् भनेर थिए। भूमिका लागि शबाथका ती सत्तरी वर्षका विश्रामहरू, मोशाको शपथविरुद्ध चार सय नब्बे वर्ष (अथवा वर्षहरूको सत्तरी हप्ता) को विद्रोहका कारण आएका थिए।

लेवीय व्यवस्था पच्चीसको करारविरुद्धको चार सय नब्बे वर्षको विद्रोहले भूमिले आफ्नो विश्राम उपभोग गर्न सत्तरी वर्षको बन्धुवास उत्पन्न गरायो। बन्धुवासका ती सत्तरी वर्षले तीनवटा आदेशहरूतर्फ डोर्‍याए, जसले प्राचीन इस्राएलका लागि परीक्षात्मक समयका अर्को चार सय नब्बे वर्षलाई चिह्नित गरे। यसरी हामी प्रत्येक चार सय नब्बे वर्षका दुईवटा परीक्षात्मक अवधिहरू देख्छौं। ती तीन आदेशहरूले तीन स्वर्गदूतका सन्देशहरूको प्रारूप प्रस्तुत गर्छन्, जसमध्ये पहिलो १७९८ मा, उत्तर राज्यविरुद्धको “सात समय” को पहिलो आक्रोशको अन्त्यमा, आयो। तेस्रो स्वर्गदूत तेस्रो आदेशपछि तेइस सय वर्षमा, अर्थात् २२ अक्टोबर, १८४४ मा, आयो, जुन बेला “क्रोधको अन्तिम अन्त”

पनि आइपुग्यो।

पहिलो क्रोधको अन्त्यदेखि अन्तिम क्रोधको अन्त्यसम्मका छयालीस वर्षको अवधिमा येशूले मिलरवादी मन्दिरको जग बसाल्नुभयो, र त्यस जगको आधारशिला “सात समय” थियो। त्यो शिला आरम्भमा एड्भेन्टवादका लागि या त आधारशिला (अथवा ठेस लाग्ने शिला) हुनेथियो, र अन्त्यमा एड्भेन्टवादका लागि या त मुख्य कुनाशिला र शीर्षशिला (अथवा समाधिशिला) हुनेथियो। १७९८ देखि १८४४ सम्मको इतिहासमा तीन स्वर्गदूतका सन्देशहरूको आगमनलाई प्रतिनिधित्व गर्ने ती तीन आदेशहरूले दानिएलको पुस्तकका पहिलो तीन अध्यायहरूलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्दछन्।

हामी अर्को लेखमा पहिलो छ अध्यायहरूलाई विचार गर्न प्रारम्भ गर्नेछौं।

“जब दानिएल र प्रकाशका पुस्तकहरू अझ राम्रोसँग बुझिनेछन्, तब विश्वासीहरूमा पूर्णतया भिन्न धार्मिक अनुभव हुनेछ... प्रकाशको अध्ययनबाट एउटा कुरा निश्चय नै बुझिनेछ—परमेश्वर र उहाँका जनहरूबीचको सम्बन्ध निकट र निश्चित छ।” *The Faith I Live By*, 345.